

sen af et kommunalt Arbejdsanvisningskontor, sige, at jeg langt fra stiller mig fjendtlig over for det, men jeg maa dog gøre den almindelige Bemærkning, at i Tyskland og overhovedet i Verdens store Stater og i Lande med en meget stor industriel Befolkning, i Lande, hvor Fluktuationen er meget stor, hvor Antallet af de Arbejdere, som søge fra det ene Sted til det andet, er meget stort, og hvor Afstandene endvidere ere saa store, at de vedkommende, der komme til et nyt Sted, ere ganske ukendte, spiller naturligvis den Slags Kontorer en langt større Rolle end f. Eks. i vort Land. Jeg kender selv af praktisk Erfaring noget til Spørgsmaalet om Arbejdsanvisning, idet jeg i adskillige Aar har ledet et saadant Kontor i en Fagforening, og jeg vil ogsaa sige, at naar der er et gensidigt Tillidsforhold til Stede mellem Lederen af et saadant Kontor og de paagældende Arbejdere, der skulle søge et saadant Kontor, og de Arbejdsgivere, der søge Arbejdere gennem Kontoret, lader det sig nok gøre med Fordel at anvende en saadan Virksomhed. Men det er lige saa sikkert, at der vil frembyde sig meget større Vanskeligheder for et saadant kommunalt Anvisningskontor, i alt Fald for alle Haandværksfag, hvad det ærede Medlem jo ogsaa indrømmede ved at udtale, at det kun var det mere grove, rent manuelle Arbejde, den almindelige Arbejdsmandsgerning, der kunde komme ind under et saadant kommunalt Kontor. Jeg vil derfor sige, at vi have ganske naturligt tænkt os, at man, i Overensstemmelse med, hvad der allerede er Tilfældet, vilde knytte Arbejdsanvisningen til de Kasser, der skulde yde Understøttelse til de arbejdsløse. Det gør Fagforeningerne allerede nu. Man har i en stor Del af disse saadanne Anvisningskontorer, eller ogsaa henvende Arbejdsgiverne sig til Formanden eller Kassereren, for at disse kunne skaffe dem Arbejdere, og det er et meget stort Antal Arbejdere, der paa denne Maade kommer i Beskæftigelse fra den ene Dag til den anden. Et kommunalt Kontor tror jeg ikke vilde komme til at gøre den Virkning, som det burde. Man burde snarere gaa frem paa den Maade, at man fra Kommunen støttede Arbejderne, saaledes at disse gennem deres egne Organisationer ledede saadanne Arbejdsanvisningskontorer. Det spiller nemlig en meget stor Rolle, om den, der leder det daglige Arbejde paa et saadant Kontor, kender vedkommende Arbejdsgivers Krav og vedkommende Arbejder, som i Øjeblikket staar til Raadig-

hed, naar Kontorets Assistance forlanges. I mange Tilfælde kan han ellers komme til at sende Folk til vedkommende Arbejdsgiver, som øjeblikkelig komme tilbage, fordi de ikke opfyldte de Krav, som Arbejdsgiveren stiller. Saa snart den, der leder Kontoret, er Embedsmand og ikke vedkommende Arbejders Tillidsmand, vil man være nødt til at gaa frem efter bestemte Regler; og naar Talen da er om Haandværk eller Industri, vil Kontoret komme til at gøre meget ringe Nytte. Hvis man vilde gaa den Vej, som man bl. a. er gaaet i Frankrig, hvor man fra Kommunens Side støtter Arbejdernes Organisationer med Kontorlokaler og paa anden Maade, tror jeg, at man kunde bidrage til, at Arbejdere og Arbejdsgivere i mange Tilfælde fandt hinanden, hvad de maaske nu kunne have lidt vanskeligt ved. Jeg maa dog sige, at Forholdene her hjemme ikke ere synderlig større, end at en ung Arbejder, der kommer til Kjøbenhavn for at søge Arbejde i et bestemt Fag, ved at henvende sig til Fagforeningen eller ved personlig Bekendtskab kan faa en Fortegnelse over Arbejdsgiverne, og de paagældende finde paa denne Maade ret let hinanden. Men det vilde kunne bidrage til at hjælpe lidt paa Forholdene, at man havde saadanne Kontorer, som blev ledede af Arbejdernes Tillidsmænd og støttedes fra Kommunens eller Statens Side, og gjorde man dette, vilde man ogsaa have Indseende med, hvorledes Virksomheden paa et saadant Sted bliver praktiseret. Jeg føler mig overbevist om, at man vilde kunne finde en Form for en saadan Virksomhed, som kunde tilfredsstille alle Parter. Med disse Bemærkninger skal jeg slutte, idet jeg udtaler en Tak til det ærede Medlem, fordi han ogsaa udtalte et Ønske om, at Sagen maatte blive underkastet en grundig og velvillig Drøftelse i et Udvalg.

Da ikke flere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Sagens Overgang til 2den Behandling vedtoges uden Afstemning.

Alberti: Jeg tillader mig at foreslaa Sagen henvist til et Udvalg paa 11 Medlemmer.

Uden Forhandling og Afstemning vedtoges dette Forslag.